

ADVENT

Slovo advent pochádza z latinského „adventus“ a znamená príchod. Symbolom adventného obdobia, ktoré trvá štyri týždne, je adventný veniec so štyrmi sviecami - tie sa postupne zapalujú počas štyroch adventných nediel. Postupne do Vianoc sa zapaluje jedna sviečka za druhou. Najčastejšie sú sviečky tmavomodré alebo fialové, symbolizujúce liturgické farby adventných nediel. Cirkevný rok sa v Katolíckej cirkvi končí sviatkom Krista Kráľa a adventom sa začína nový cirkevný rok. Štvortýždňové obdobie adventu je pre veriacich najmä časom duchovnej prípravy a pokánia pred slávením Vianoc, radostnej spomienky na Narodenie Pána. V tomto období sa veriaci v katolíckych, evanjelických a ďalších kresťanských chrámoch schádzajú k modlitbám a zamysleniam, konajú sa v nich aj mnohé adventné koncerty. Chrátové rúcho v advente je fialové. Prvá adventná nedeľa je súčasne v katolíckej cirkvi začiatkom nového liturgického roka a už tradične aj dňom celocirkevnej zbierky na charitu.

Adventná predvianočná príprava sa spomína v Ríme už za pápeža Leva I. Veľkého (440-461). Iný záznam o advente pochádza z Francúzska, kde koncil v meste Macon v r. 582 nariadil, aby sa príprava na slávenie vianočných sviatkov začala od prvej nedele po sviatku sv. Martina. Adventné obdobie tejto formy zahŕňalo šesť nediel a malo pôstno – kajúcnny charakter. Pápež Gregor I. Veľký (590-604) skrátil adventné obdobie na štyri nedele (symbolizujúce 4 000 rokov čakania na Mesiáša od vyhnanja prvých rodičov z raja) a je pôvodcom adventných kázni v Bazilike Santa Maria Maggiore. Svoju definitívnu formu nadobudol advent v 8. – 9. storočí. V r. 1362 Urban V. (1362-1370), ktorý aj po svojom zvolení za pápeža žil ako benediktínsky mních, zaviedol pre advent pôstne pravidlá. Obsah adventnej doby výstižne vyjadrujú staré adventné piesne – roráty – zostavené podľa biblických textov, prevažne prorockých. Roráty sa začínali pred svitaním a pripomínali, že pred narodením Krista ľudstvo „kráčalo v tmách“ (Iz 9,2). Názov roráty pochádza z najznámejšej latinskej adventnej piesne pochádzajúcej zo 16. storočia z Francúzska: „Rorate coeli de super ...“ („Rosu dajte nebesia zhora ...“).

Adventná doba nie je len časom nákupnej horúčky. Má predovšetkým svoj duchovný obsah. Vyzýva k stretnutiu s Kristom v každodennom živote a pripravuje na jeho slávny druhý príchod. Symbol adventu, veniec, je od nepamäti symbolom víťazstva a kráľovskej dôstojnosti. Aj Biblia hovorí o venci ako o prejave úcty, radosti a víťazstva. Adventný veniec vzdáva hold tomu, ktorý je očakávaný, a ktorý zároveň prichádza ako víťaz, ako kráľ a osloboditeľ. Rozlievajúce sa svetlo z horiacich sviec vyjadruje prichádzajúceho Krista, ktorý rozptyľuje temnotu a strach, pretože on je „Svetlo sveta“ (Jn, 8,12).

Advent - príchod Krista, ktorý túžobne očakávame. V prvom rade sa pripravujeme na slávenie Vianoc, tajomstvo vtelenia. Chválimo Boha, ktorý tak miloval svet, že nám poslal svojho Syna. Vianočné sviatky a príprava na ne majú svoj hlbší zmysel v príprave našich srdc na Božiu milosť vo sviatostiach. Druhý príchod Krista sa teda deje v našich srdciach najmä prijímaním svätého prijímania. Advent nám pripomína, že Kristus prišiel, ale aj že príde. A život veriacich je neustálym a bdelym očakávaním toho príchodu. Nejde iba o to, aby sme pripomenuli historickú udalosť, ktorá sa stala pred 2000 rokmi v malej judejskej dedinke. Oveľa potrebnšie je pochopiť, že celý náš život musí byť adventom, bdelym očakávaním nového konečného príchodu Krista.

Obsah adventnej doby výstižne vyjadrujú staré adventné piesne – roráty – zostavené podľa biblických textov, prevažne prorockých. Roráty sa začínali pred svitaním a pripomínali, že pred narodením Krista ľudstvo „kráčalo v tmách“ (Iz 9,2). Názov roráty pochádza z najznámejšej latinskej adventnej piesne pochádzajúcej zo 16. storočia z Francúzska: „Rorate coeli de super ...“ („Roste nebesia z výsosti ...“).

HISTÓRIA ADVENTNÉHO VENCA

Venec je od nepamäti symbolom víťazstva a kráľovskej dôstojnosti. Aj Biblia hovorí o venci ako o

prejave úcty, radosti a víťazstva. Adventný veniec vzdáva hold tomu, kto je očakávaný a prichádza zároveň ako víťaz, kráľ a osloboditeľ. Rozlievajúce sa svetlo z horiacich sviec vyjadruje prichádzajúceho Krista, ktorý rozptyľuje temnotu a strach, pretože on je „Svetlo sveta“ (Jn, 8,12).

Začiatkom 19. storočia, v roku 1808 sa narodil v Hamburgu Johann Henrich Wichern. Bol najstarším synom a mal ešte 7 súrodencov. Neskôr sa stal vychovávateľom a študoval teológiu, aby sa mohol stať evanjelickým pastorom. Johann H. Wichern potom pôsobil ako učiteľ v hamburskej nedeľnej škole. V túžbe postarať sa chudobných ľudí, sa rozhodol zriadiť predovšetkým pre chudobné a opustené deti útulok. Neskôr sa mu vďaka milodarom a tvrdej práci podarilo jeho plán zrealizovať. Dom nazval Drsný dom, v ktorom opustené deti pod jeho opaterou boli nielen ubytované, ale sa aj priučali remeslu. Na základe neustálych otázok týchto detí, koľko dní ešte zostáva do Vianoc, sa rozhodol vyrobiť drevený veniec s 24 sviečkami - 20 tenšími, ktoré predstavovali všedné dni a 4 hrubšími sviečkami, symbolizujúcimi štyri adventné nedele.

Obdobie adventu je čas, keď môžeme prosiť Boha, aby posilnil našu vieru. Je to čas, keď máme odložiť svoje pochybnosti a dokázať sebe samým, že Ježiš prišiel na svet, aby nás zachránil od hriechu. Je to čas na to, aby sme si pripomenuli, že vstal z mŕtvych a zasa príde, a budeme navždy s ním. Je to čas uveriť, že Boh nás veľmi miluje. Je to čas povedať: „Pane, verím v teba a žasnem nad tvojou láskou. Pomôž mi uveriť.“

Preto sľúbme Pánovi, že venujeme trochu viac času modlitbe a rozjímaniu o príbehu Vianoc v *Lukášovom evanjeliu*. Sledujme stopy, ktoré obsahuje, a pokúsme sa hľadať kľúč k neustále rastúcej viere. Nepozerať len na samotný príbeh, ponorme sa dovnútra a pozrime sa, čo môžeme objaviť. Poprosme Boha aj o milosť pritiahnuť každého človeka a každú rodinu bližšie k jeho srdcu, keď budeme tieto Vianoce oslavovať narodenie nášho Spasiteľa.

Tajomstvo Adventu a Vianoc nás pozýva uvažovať o Božej láske, ktorá urobí všetko, aby nás zachránila. Tento Boh ide až tak ďaleko, že prijme na seba našu ľudskú prirodzenosť a stane sa jedným z nás – skrze Máriu, ktorá sa ponúka ako Božia služobnica.

Čas Adventu je časom radostného a tichého očakávania. Do tohto ticha vstupuje slávnosť Nepoškvrneného počatia ako predchuť slávy, ku ktorej Advent nevyhnutne vedie. Keď si Máriu ako našu patrónku uctievať pod titulom Nepoškvrneného počatia, Mária nám pripomína, že toto je aj naše mimoriadne povolanie v Cirkvi. Redemptoristická rodina je povolaná, aby vo svete žiarila ako prorocké svedectvo svätosti, ktorú na základe nášho povolania máme žiť pred Božou tvárou skrze lásku.

